KOMISIJAS LĒMUMS

(2004. gada 19. maijs)

par atbalsta shēmu mājputnu fermām, *AIMA* programmu putnkopības nozarei, kuru Itālija grasās ieviest — C 59/2001 (ex N 97/1999)

(izziņots ar dokumenta numuru K(2004) 1802)

(Autentisks ir tikai teksts itāliešu valodā)

(2007/52/EK)

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 88. panta 2. punkta pirmo daļu,

ņemot vērā, ka ieinteresētās aprindas ir lūgtas iesniegt savus apsvērumus atbilstoši augšminētajam noteikumam,

tā kā:

I. PROCEDŪRA

(1) Ar 1999. gada 17. decembra vēstuli, kas reģistrēta 1999. gada 22. decembrī, Itālijas pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā paziņoja Komisijai par iepriekšminēto atbalsta shēmu saskaņā ar Līguma 88. panta 3. punktu par AIMA (*Associazione italiana dei mercati agricoli* – Itālijas Lauksaimniecības tirgu asociācija) palīdzību Itālijas mājputnu tirgum, kurā, kā tika apgalvots, 1999. gada dioksīna krīzes rezultātā būtiski krities mājputnu patēriņš un to pārdošanas apjoms.

(2) Itālijas pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā Komisijai vēstulē, kas datēta 2000. gada 8. augustā un kuras saņemšana reģistrēta 2000. gada 9. augustā, 2000. gada 15. novembrī, reģistrēta – 2000. gada 21. novembrī, 2001. gada 27. februārī, reģistrēta – 2001. gada 1. martā un 2001. gada 23. maijā, reģistrēta – 2001. gada 28. maijā, nosūtīja papildu informāciju, kas Itālijas iestādēm tika prasīta 2000. gada 18. februāra (atsauces nr. AGR 5073), 2000. gada 2. oktobra (atsauces nr. AGR 25123), 2001. gada 10. janvāra (atsauces nr. AGR 000449) un 2001. gada 24. aprīļa (atsauces nr. AGR 009825) vēstulē.

(3) Komisija ar vēstuli 2001. gada 30. jūlijā informēja Itāliju par savu lēmumu uzsākt Līguma 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz šo atbalstu.

(4) Komisijas lēmums uzsākt šo procedūru ir publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* ([1]) . Komisija aicināja ieinteresētās aprindas izteikties par attiecīgo atbalsta shēmu.

(5) Itālijas iestādes ar 2001. gada 24. oktobra vēstuli, kuras saņemšana reģistrēta 2001. gada 26. oktobrī, izteica savus apsvērumus. No citām ieinteresētajām aprindām Komisija nekādus apsvērumus nav saņēmusi.

([1]) OV C 254, 13.9.2001., 2. lpp.

II. APRAKSTS

Tiesiskai pamats

(6) Valsta programma *AIMA* atbalsts 1999. gadam. Tiesiskais pamats ierosinātajai atbalsta shēmai ir Likuma Nr. 610/82 3. panta 1. punkta d) apakšpunkts, ar kuru *AIMA* var, "izmantojot tās rīcībā esošos finanšu līdzekļus un pamatojoties uz tirgus situāciju un saskaņā ar pieejamību (…) nodrošināt jaunattīstības valstīm pārtikas produktus, ko izvēlas pēc vienošanās ar Ārlietu ministriju, un apspriežoties ar valsts pārtikas institūtu".

Konteksts

(7) Itālijas *Unione nazionale dell'avicoltura* (*UNA*) (Valsta mājputnu audzētāju apvienība) *AIMA* bija lūgusi iejaukties tirgus norisēs, lai mazinātu ievērojamo tā dēvētās dioksīna krīzes iespaidu uz mājputnu gaļas patēriņu.

(8) Sākumā (skatīt 1999. gada 17. decembra vēstuli) pēc *AIMA* atteikuma iegādāties 17 000 tonnu nepārdotās gaļas, kas līdzvērtīga 40 miljardiem ITL (aptuveni 20 miljoniem EUR), *UNA* ierosināja daļu minētās gaļas (11 450 tonnas) pārdot jaunattīstības valstu tirgū par labvēlīgu cenu, un starpību starp preces tirdzniecības vērtību un pārdošanas cenu (aptuveni 20 miljardi ITL, t.i., 50 % tirgus vērtības) segt *AIMA*.

(9) Pēc Komisijas izteiktajām piezīmēm 2000. gada 18. februārī, kurā norādīts, ka atbalsts izskatās pēc eksporta kompensācijas, jo ar to paredzēts segt starpību starp mājputnu gaļas cenu trešās pasaules valstīs un tās cenu Itālijas tirgū (un līdz ar to tas nav saderīgs ar kopējā tirgus principiem, ar Kopienas un Pasaules Tirdzniecības organizācijas saistībām un ar kopējo tirgus organizāciju), Itālijas iestādes 2000. gada 10. augusta vēstulē vairs neminēja atbalsta sniegšanas sākotnējo iemeslu, bet apgalvoja, ka Itālijas lauksaimnieku zaudējumi radušies ārkārtas situācijas rezultātā (nevis normāla tirgus riska dēļ) un līdz ar to viņiem ir tiesības izmantot Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētās atkāpes.

Pasākums

(10) Ar programmu lauksaimniekiem, kas nodarbojas ar mājputnu audzēšanu, paredzēta kompensācija cenas krituma dēļ un tirdzniecības sabrukuma dēļ, kuru radījusi dioksīna krīze un attiecīgās patērētāju panikas dēļ. Atbalsts atbilst starpībai starp vidējo cenu tajās valstīs, kuras krīze neietekmēja, un cenām Itālijā 1999. gada jūnijā un jūlijā (kompensācija attiecas uz šo laika posmu). Itālijas iestādes uzskata, ka valstīs, kuras krīze neskāra (izņemot Itāliju), vidējā cena jūnijā bija EUR 137,89/100 kg un jūlijā – EUR 132,35/100 kg. Līdz ar to cenu starpība jūnijā bija EUR 53,966/100 kg un jūlijā – EUR 46,218/100 kg ([2]). Maksimālais atbalsts ir ITL 21 150/100 kg (EUR 10,92/100 kg) un ITL 15 400/100 kg (EUR 7,95/100 kg). Atbalstu piešķir par gaļu, kas saražota un pārdota 2001. gada jūnijā un jūlijā, un tā kopējais apjoms ir EUR 10 329 138.

(11) Aizstāvot savus argumentus, Itālijas iestādes norāda, ka dioksīna krīze ne tikai izraisīja ražošanas un tirdzniecības sabrukumu (jo krīze izraisīja ievērojamus tirgus traucējumus), bet arī strauju mājputnu audzēšanas produktu patēriņa kritumu. Saskaņā ar Itālijas iestāžu iesniegtajiem datiem, 1999. gada jūnijā 34 700 000 kg gaļas tika pārdoti par samazinātu cenu (salīdzināt ar 52 000 000 kg 1998. gada jūnijā) un 30 200 000 kg 1999. gada jūlijā (salīdzināt ar 51 000 000 kg 1998. gada jūlijā ([3]). Neskatoties uz *UNA* veiktajiem profilakses pasākumiem, lai izvairītos no mājputnu gaļas pārprodukcijas krīzes (kas saistīta ar to cāļu nokaušana martā, kuriem būtu bijis jāpieaug vēl tikai dažu tuvāko mēnešu laikā), pasākumi dioksīna krīzes dēļ bija neveiksmīgi.

(12) Savā 2000. gada 21. novembra un 2001. gada 28. maija vēstulē Itālijas iestādes uzsvēra, cik būtiska loma krīzes laikā bijusi masu saziņas līdzekļiem, un apgalvo, ka masu saziņas līdzekļu saceltā trauksme vēl pasliktināja jau straujo mājputnu gaļas patēriņa lejupslīdi (29,1 % kritums salīdzinājumā ar iepriekšējā gada jūniju, 10,1 % kritums jūlijā, 16,2 % – augustā un 5,9 % visa gada laikā). Pieprasījuma krasā samazināšanās izraisīja ievērojamu cenu kritumu, jo īpaši jūnijā un jūlijā (lejupslīde par attiecīgi 30 % un 30,1 % salīdzinājumā ar iepriekšējā gada jūniju un jūliju). Bez tam, lai tiktu galā ar šādu situāciju, Itālijas ražotājiem jūnijā 4 150 tonnas cāļa gaļas bija jānodod glabāšanā, jūlijā – 9 271 tonnas un augustā – 2 592 tonnas, jo tirgū to nebija iespējams pārdot.

(13) Shēmā nav paredzēta kompensācija par mājputnu iznīcināšanu vai to mājputnu izcelsmes produktu iznīcināšanu, kas neatbilst pārdošanas vai patēriņa prasībām.

Atbalsta apjoms

(14) Maksimālais plānotais atbalsta apjoms ir 20 miljardi ITL (EUR 10 329 138).

Procedūras aizsākšanas iemesli

(15) Komisija Līguma 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru sāk, jo tai ir šaubas par shēmas saderību ar kopējā tirgus elementiem. Šādas šaubas saistītas ar to, vai konkrētā palīdzība ir uzskatāma par atbalstu, lai atlīdzinātu radušos zaudējumus ārkārtas apstākļos. Itālijas iestādes atsaucās uz Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta, atbilstoši kuram atbalsts to zaudējumu atlīdzināšanai, kas radušies ārkārtas apstākļos, ir saderīgs ar kopējo tirgu. Paziņojumā dioksīna krīze interpretēta kā ārkārtas apstākļi.

(16) Līgumā nav definēts ārkārtas apstākļu jēdziens, un Komisija šo jēdzienu piemēro pēc konkrētā notikuma detalizētas izvērtēšanas, katrā lietā atsevišķi. Dioksīna krīzes gadījumā, kad tika skarti Beļģijā ražoti pārtikas un lopbarības produkti, Komisija secināja, ka ir bijuši ārkārtas apstākļi Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē, ņemot vērā dalībvalstīs ieviesto ierobežojumu apjomu un jēgu sabiedrības veselības aizsardzības nolūkā ([4]).

(17) Tāpat ir bijuši citi precedenti, kad ārkārtas apstākļi ir definēti, jo īpaši saistībā ar Apvienotās Karalistes sniegto atbalstu{ins. note} ([5]) pēc GSE izraisītās krīzes: Komisija secināja, ka tie ir bijuši ārkārtas apstākļi, jo īpaši ņemot vērā aizliegumu eksportēt liellopu un teļa gaļu un liellopu un teļa gaļas patēriņa kritumu nenoteiktības un pastāvošo bažu dēļ pēc paziņojumiem par GSE. Tomēr ir jāuzsver, ka šie piemēri attiecas uz tieši iesaistītām valstīm (GSE gadījumā – Apvienotā Karaliste, dioksīna lietā – Beļģija) un nevis uz valstīm, kā šajā situācijā, kur radušies tirgus traucējumi, pamatojoties uz patērētāju bažām par dioksīnu.

([2]) Itālija cenas attiecīgi bija EUR 83,924/100 kg un EUR 86,132/100 kg.

([3]) Šajos skaitļos ietilpst preces, kuras iepirkuši gan individuāli patērētāji, gan organizācijas.

([4]) Skatīt jo īpaši Lēmumu par valsts atbalstu: NN 87/99, NN 88/99, NN 89/99, N 380/99, N 386/99, NN 95/99 un N 384/99.

([5]) Skatīt valsts atbalsts Nr. N 299/96, N 290/96, N 278/96 un N 289/96.

(18) Minētajās lietās Komisija neiebilda, ka ražotājiem izmaksā kompensācijas par zaudējumiem, kas tiem radušies, tomēr tirgus daļas zaudējums un patēriņa kritums radās ne jau tādēļ, ka patērētāji sacēla trauksmi, bet tādēļ, ka bija izņēmuma dabas faktori, kas attiecīgo produktu tirdzniecībai neļāva ritēt kā ierasts (iestādes veica virkni pasākumu, vienlaikus patērētāji un masu saziņas līdzekļi uzvedās neierasti). Iepriekšminētajos lēmums vienmēr varēja konstatēt tiešu un tūlītēju saikni starp tiem faktoriem, kas veido ārkārtas apstākļus, un zaudējumiem, kas iesaistītajiem uzņēmumiem radās.

(19) Itālijas iestādes līdz šim nav spējušas sniegt pārliecinošus pierādījumus par saikni starp zaudējumiem, ko piedzīvojuši lauksaimniecības ražotāji, un ārkārtas apstākļiem, lai Komisija varētu apstiprināt kompensācijas maksājumu saskaņā ar Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Tas, ka patērētāju vidū strauji izplatījās panika un līdz ar to radās traucējumi tirgū, kur Itālijas mājputnu ražotāji pārdod savu preci, ka saruka viņu tirgus daļa un līdz ar to – nav ierastā apgrozījuma, ņemot vērā pieejamo informāciju, tomēr nav pietiekami, lai noteiktu, ka bijuši ārkārtas apstākļi Līguma izpratnē. Turklāt nav nekā tāda, kas norādītu, ka valsts vai Kopienas iestādes būtu veikušas pasākumus, lai bloķētu pārdošanu.

(20) Pat ja būtu secināms, ka masu saziņas līdzekļu ietekme Itālijā bijusi lielāka nekā citās Eiropas valstīs, jo sabiedrība ir īpaši jutīga attiecībā uz pārtikas drošības jautājumiem un pastāv tāds sabiedrības viedoklis, kas dzīvu lopu audzēšanas sistēmām bijis ļoti kritisks, tas vien joprojām neliecinātu, ka notikums pēc savas dabas bijis ārkārtējs.

(21) Komisiju drīzāk interesē tas, vai Itālijas ražotāji nav situāciju izmantojuši savtīgi, lai ārzemēs (vai arī Itālijā) palielinātu mājputnu produktu pārdošanu, jo Itālija, atšķirībā no Beļģijas, bija viena no tām valstīm, kuru dioksīna krīze neietekmēja tieši.

(22) Cits jautājums, kas vēl jāprecizē, attiecas uz Itālijas iestāžu apgalvojumu, ka lauksaimniecības ražotājiem bijis jāsasaldē nepārdotā gaļa (4 150,8 tonnas jūnijā, 9 271,3 tonnas jūlijā un 2 595,9 tonnas augustā). Ja tas tā bijis, nevar izslēgt, ka mājputnu produktus, kas nav pārdoti krīzes laikā, nav bijis iespējams pārdot vēlāk. Tas nozīmē, ka ciestie zaudējumi ir mazāki, nekā tie, kas norādīti lietas izskatīšanas laikā. Turklāt Komisija nespēj novērtēt ne nepārdotās gaļas daudzumu, jo pieprasījums kritās, pastāvot bailēm par dioksīna klātbūtni, ne arī pārprodukcijas apjomu, jo par pieprasījumu vasaras periodā nepareizi veiktas aplēses.

(23) Ņemot vērā iepriekšminēto, Komisija nevarēja izslēgt, ka ar atbalstu vienkārši bija iecerēts uzlabot ražotāju finanšu stāvokli, bet nevis kaut kādā veidā radīt uzlabojumus sektorā; un tā uzskatīja, ka atbalsts tika piešķirts, tikai balstoties uz cenu, ražošanas vienību daudzumu un līdz ar to ticis izmantots atbalsts, kas pielīdzināms darbības atbalstam, un tātad atbilstīgi 3.5. punktam Kopienas vadlīnijās par valsts atbalstu lauksaimniecības sektoram ([6]) (še turpmāk – "vadlīnijas") nav saderīgs ar kopējā tirgus principiem.

(24) Tādēļ Komisija apšaubīja, vai pastāv saikne starp zaudējumiem, kurus cietuši Itālijas mājputnu ražotāji, un ārkārtas apstākļiem, kā arī faktu, vai apskatāmais atbalsts atbilst prasībām, lai to atzītu par atbalstu saskaņā ar Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta vai 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta noteikumiem (jo attiecībā uz šo pēdējo apakšpunktu neizskatās, ka atbalsts veicinājis konkrētas ekonomiskās darbības attīstību) vai par atbilstīgu kādam no punktiem pamatnostādnēs.

III. ITĀLIJAS IESNIEGTIE APSVĒRUMI

(25) Vēstulē, kas datēta ar 2001. gada 24. oktobri, reģistrēta 2001. gada 26. oktobrī, Itālijas iestādes norāda, ka, cita starpā, mājputnu patēriņa samazinājums jūnijā, jūlijā un augustā, kā arī 1999. gada decembrī, tikai mazākā mērā, lēmumā par procedūras uzsākšanu nav apšaubīts.

(26) Itālijas iestādes uzskata, tā kā Komisija nav apšaubījusi, ka zaudējumi radušies cenu un pārdošanas krituma dēļ, tām bijis tikai jānosaka saikne starp zaudējumiem un dioksīna krīzi. Tās apgalvo, ka šādu saikni pierāda fakts, ka tiklīdz 1999. gada 28. maijā 19:00 tika pārraidītas ziņas par dioksīnu mājputnu gaļā, pēkšņais pārdošanas kritums sākās 1999. gada jūnijā (29 % pārdošanas krituma salīdzinājumā ar 1998. gada jūniju). Tās apstiprina, ka patēriņa līkne Itālijā cieši atbilst sabiedrības panikai, ko radījuši masu saziņas līdzekļi, tam sekojis pārdošanas apjomu kritums, kad pirmo reizi pārraidītas ziņas par dioksīnu, tad pārdošanas apjoms jūlijā atjaunojies, samazinoties mediju interesei, un augustā samazinājies divkārt pēc ziņām, ka ir Eiropas Savienības lēmums divkāršot maksimālo atļauto dioksīna līmeni dažos produktos. Sākot ar septembri, masu saziņas līdzekļi aizvien mazāk uzmanības pievērsuši šai lietai, un mājputnu gaļas produktu patēriņš pamazām atjaunojies ierastajā līmenī.

([6]) OV C 232, 12.8.2000.

(27) Līdz ar to Itālijas iestādes uzskata, ka nav noliedzams, ka pastāv saikne starp patērētāju bažām pēc ziņu pārraidīšanas par dioksīnu Beļģijā un patēriņa un cenu kritumu.

(28) Tādēļ ir vēl jāpierāda, ka dioksīna krīzi Itālijā var uzskatīt par ārkārtas apstākļiem Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Komisija jau atzinusi, ka dioksīna krīze Beļģijā bija uzskatāma par ārkārtēju, ņemot vērā to, kāda tā ir bijusi un kādi ierobežojumi tās dēļ bijuši nepieciešami sabiedrības veselības vārdā. Tiesa, dioksīna krīze Itāliju tieši neskāra. Tomēr Itālijas iestādes uzsver uz to, ka nevar būt šaubu par to, ka krīzei ir bijušas sekas arī ārpus valsts robežām un ka tā ir ietekmējusi kaimiņvalstis, tostarp – Itāliju.

(29) Saskaņā ar Itālijas iestāžu viedokli, "ārkārtas apstākļi" Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē ir jebkādi neparedzēti notikumi vai notikumi, kurus grūti paredzēt, piemēram, dabas katastrofas. Tāpēc ir jāizvērtē pats notikums, nevis pasākumi, kas tiek pieņemti, lai atrisinātu radušos krīzi, kas ir vienkārši pasākuma sekas. Tās apgalvo, ka GSE gadījumā Apvienotajā Karalistē, Komisija pieņēma, ka pasākums bijis ārkārtējs, jo tika noteikts aizliegums eksportēt gaļu, tomēr, īpaši tādēļ, ka kritās liellopu un teļa gaļas patēriņš, jo bija gan nenoteiktība, gan bailes atbilstīgi ziņām par GSE. Itālijas iestādes apgalvo, ka Itālijā 1999. gadā bailēs no dioksīna situācija bijusi līdzīga. Apvienotajai Karalistei noteiktais aizliegums eksportēt neradīja ievērojamu patēriņa kritumu, jo pat bez aizlieguma patērētāji ārzemēs jebkurā gadījumā būtu samazinājuši liellopu un teļa gaļas patēriņu (līdzīgi kā to darīja patērētāji Apvienotajā Karalistē), tādējādi liedzot ražotājiem rast citus pārdošanas kanālus savām precēm ārzemēs. Dioksīna lietā 1999. gadā jāmin, ka valstis, ka nebija ES dalībvalstis, krīzes laikā aizliedza ievest mājputnu gaļu no ES.

(30) Itālijas iestādes apgalvo, ka iemesls, kādēļ Itālijas ražotāji nevērsās ne ārzemju tirgos un neizmantoja arī Itālijas tirgu, saistāms ar notikuma starpnacionālo dabu, kas sniedzas krietni tālāk par Beļģijas robežām.

(31) Itālijas iestāžuprāt, dažu Itālijas mājputnu uzņēmumu ienākumi 1999. gada jūnijā–augstā skaidri pierāda šādu cenu un pārdošanas apjomu kritumu.

IV. JURIDISKAIS NOVĒRTĒJUMS

Atbalsta esamība

(32) Saskaņā ar Līguma 87. panta 1. punktu ar kopējā tirgus principiem nav saderīga nekāda palīdzība, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences traucējumus, dodot priekšroku atsevišķiem uzņēmumiem vai atsevišķu preču ražošanai, ciktāl šāda palīdzība iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm.

(33) Padomes 1975. gada 29. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2777/75 par mājputnu gaļas tirgus kopīgo organizēšanu ([7]) 19. pants nosaka, ja regulā nav noteikts citādi, Līguma 87., 88., 89. pantu piemēro tādu produktu ražošanai un tirdzniecībai, uz kuriem attiecas regula.

(34) Atbilstoši plānotajam pasākumam valsts līdzekļus izmaksā (kopā 20 miljardu ITL apmērā) noteiktiem uzņēmumiem un tos piešķir izlases kārtībā mājputnu audzētājiem, kuri varētu būt cietuši zaudējumus dioksīna krīzes rezultātā. Turklāt šis pasākums iecerēts dažu produktu atbalstam (mājputnu produktu) un visticamāk tas ietekmēs tirdzniecību, ņemot vērā Itālijas daļu kopējā ES mājputnu gaļas ražošanā (13,2 %). 2001. gadā kopējais Itālijā saražotās mājputnu gaļas apjoms bija 1 134 000 tonnas no kopējā daudzuma ES-15 – 9 088 000 tonnām ([8]).

(35) Šeit analizētais pasākums tādēļ ir uzskatāms par valsts atbalstu Līguma 87. panta 1. punkta izpratnē.

Atbalsta saderība

(36) Aizliegums piešķirt valsts atbalstu nav bez nosacījumiem. Šajā gadījumā Itālijas iestādes izmanto atkāpes, kas noteiktas Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunktā, saskaņā ar kurām atbalsts, kas paredzēts, lai atlīdzinātu dabas katastrofā vai ārkārtas apstākļos radušos zaudējumus, ir saderīgs ar kopējā tirgus principiem.

(37) Tā kā Līgumā nav definēts, ko nozīmē "ārkārtas apstākļi", ir jāpārliecinās, vai "dioksīna krīze" Itālijā ir uzskatāma par ārkārtas apstākļiem Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

([7]) OV C 282, 13.9.2001., 77. lpp.

([8]) Avots: *Eurostat* un Eiropas Komisija.

(38) Saskaņā ar Kopienas pamatnostādnēm par valsts atbalstu lauksaimniecības sektorā ([9]), novērtējot atbalstu, lai kompensētu zaudējumus, ko radījušas dabas katastrofas vai ārkārtas apstākļi, jo ar šādu rīcību tiek izdarīti izņēmumi no vispārējiem principiem, kas nosaka, ka valsts atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu Līguma 87. panta 1. punkta nozīmē, Komisija loģiski secinājusi, ka "dabas katastrofu" un "ārkārtas apstākļu" jēdzieni, kas minēti 87. panta 2. punkta b) apakšpunktā, ir jāinterpretē restriktīvi. Līdz šim Komisija ir uzskatījusi, ka par dabas katastrofu varētu uzskatīt zemestrīces, lavīnas, zemes nogruvumus un plūdus. Komisija pieņem, ka ārkārtas apstākļi varētu būt karš, iekšēji nemieri vai streiki, un rezervētāk atkarībā no to izplatības apjoma, tā šai grupā iekļauj arī lielas kodolavārijas vai rūpnieciskas avārijas un ugunsgrēki, kuru rezultātā rodas plaša mēroga zaudējumi. No otras puses, Komisija tomēr nepieņem, ka ugunsgrēks vienā pārstrādes uzņēmumā, kuram ir vispārpieņemtā komerciālā apdrošināšana, uzskatāms par ārkārtas apstākļiem. Vispārējā kārtā Komisija neuzskata, ka dzīvnieku vai augu slimību uzliesmojumi būtu pieskaitāmi pie dabas katastrofu vai ārkārtas apstākļiem. Tomēr ir bijis gadījums, kad Komisija atzina, ka ļoti plašs pilnīgi jaunas dzīvnieku slimības uzliesmojums ir uzskatāms par ārkārtas apstākļiem. Tā kā ir ļoti grūti šādus pasākumus paredzēt, Komisija turpinās izvērtēt priekšlikumus piešķirt palīdzību atbilstoši 87. panta 2. punkta b) apakšpunktam katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā iepriekšējo rīcību šajā jomā. Šāda individuāla lietas izskatīšana ir jo īpaši nepieciešama tik jūtīgā sektorā kā mājputnu audzēšana, kur tirgus pasākumi varētu būt pretrunā ar kopējā tirgus organizācijā paredzētajiem pasākumiem.

(39) Runājot vispārīgi, Komisija nevar pieņemt, ka cilvēku uzturā paredzētas pārtikas piesārņošana ar ķīmiskām vielām varētu pati par sevi vien veidot apstākļus, ko uzskata par ārkārtējiem Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Faktiski piesārņošanas risks rodas tādēļ, ka pārtikas apritē nav garantēti augstākie kvalitātes standarti.

(40) Beļģijas dioksīna krīzes gadījumā bija jāievēro vairāki faktori pirms varēja galīgi noteikt, ka krīze tiešām radījusi ārkārtas apstākļus. Komisija vispirms ņēma vērā to pasākumu apjomu, ar kuriem bija paredzēts atrisināt krīzi un pasargāt cilvēku veselību, ieskaitot aizliegumu laist tirgū un mazumtirdzniecībā mājputnu gaļu, aizliegt tirgot un eksportēt uz trešām valstīm dažus dzīvnieku izcelsmes produktus, kas paredzēti lietošanai cilvēku uzturā un dzīvnieku barībai, un noteikt virkni ierobežojumu, tai skaitā uzraudzību, produktu izsekojamību un kontroli ([10]). Tika pasludināts, ka krīze ir ārkārtas apstākļi, ņemot vērā divus apstākļus, tas ir, Beļģijas iestāžu paziņojumu līdz ar ārkārtas pasākumiem, ko tās pieņēma, un to, ka produktus nebija iespējams laist tirgū, kas Beļģijas ražotājiem radīja krīzes situāciju. Šī krīzes situācija pēc savas dabas un ietekmes uz attiecīgajiem ražotājiem ievērojami atšķīrās no parastās situācijas un apstākļiem, kādos tirgus funkcionē. Straujā panikas izplatīšanās patērētāju vidū un aizliegums ievest dzīvniekus un dzīvnieku izcelsmes produktus no Beļģijas, kuru noteica daudzas trešās valstis, nopietni pasliktināja krīzi un ievērojami traucēja tā tirgus darbībai, kur Beļģijas ražotāji pārdeva savus produktus, līdz ar to viņi zaudēja tirgus daļas, rezultātā – samazinājās apgrozījums salīdzinājumā ar to, ko bija paredzēts gūt parastā tirgus situācijā.

(41) Ne produktu piesārņošana ar ķīmiskām vielām, nedz arī tirdzniecības apjoma kritums nav pietiekami apstākļi paši par sevi vien, lai secinātu, ka notikums bijis ārkārtējs, kas radies nozīmīgu ierobežojošu pasākumu rezultātā attiecībā uz šo produktu laišanu tirgū un eksportēšanu un pārdošanas apjomu un cenu kritumu rezultātā. Patērētāju panika un viņu reakcija uz mājputnu gaļas piesārņojumu ar dioksīnu bija tikai apstākļi, kas pastiprināja notikuma ārkārtējo dabu.

(42) Runājot par Itālijas ražotājiem, ir jāievēro, ka netika piemēroti nekādi pasākumi, ar kuriem ierobežo produktu laišanu tirgū vai eksportēšanu, lai aizsargātu patērētāju veselību, jo krīze valsti tieši neskāra. Vienīgais neparedzētais faktors, kas radīja traucējumus tirgū, bija patērētāju panika un viņu reakcija uz citur konstatēto pārtikas piesārņojumu.

(43) Situāciju Itālijā nevar salīdzināt ar to, kāda bija valstīs, kuras krīze skāra tieši. Patiešām tika paziņots, ka dioksīna krīze ir uzskatāma par ārkārtas situāciju Beļģijā, nevis par ārkārtas situāciju vispār. Kā uzsvērts 35. līdz 38. apsvērumā, ne

([9]) OV C 28 1.2.2000., 2. lpp.

([10]) Šie pasākumi ir noteikti ar trijiem Komisijas Lēmumiem: Komisijas 1999. gada 3. jūnija Lēmums par aizsargpasākumiem attiecībā uz dažu dzīvnieku izcelsmes produktu, kas paredzēti lietošanai cilvēku uzturā vai dzīvnieku barībā, piesārņošanu ar dioksīniem (OV L 141, 4.6.1999., 24. lpp.). Pasākumi, jo īpaši attiecās uz mājputnu gaļu vai uz tādiem mājputnu gaļas produktiem, kā olas, olu produkti, tauki, dzīvnieku izcelsmes proteīni, pārtikas izejvielas u.t.t.. Komisijas 1999. gada 4. jūnija Lēmums 1999/368/EK un Komisijas 1999. gada 11. jūnija Lēmums 1999/389/EK aizsargpasākumiem attiecībā uz liellopu gaļas un cūkgaļas produktu, kas paredzēti lietošanai cilvēku uzturā vai dzīvnieku barībā, piesārņošanu ar dioksīniem (OV L 142, 5.6.1999., 46. lpp. un OV L 147, 12.6.1999., 26. lpp.). Attiecīgie pasākumi jo īpaši attiecas uz liellopu gaļu, teļa gaļu, cūkgaļu, pienu un citiem produktiem, ko ražo no šiem produktiem.

cilvēku uzturam paredzēto pārtikas produktu piesārņošana ar ķīmiskām vielām, nedz arī panikas izplatīšanās patērētāju vidū pati par sevi vien nav uzskatāma par ārkārtas apstākļiem 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

(44) Itālijas iestādes atsaucās arī uz pirmo GSE krīzi Apvienotajā Karalistē. Tajā gadījumā ārkārtas apstākļi liellopu gaļas un teļa gaļas sektorā bija tādēļ, ka tika noteikts aizliegums eksportēt dzīvus mājlopus un liellopu un teļa gaļu no Apvienotās Karalistes uz citām dalībvalstīm un trešām valstīm. To tirgus pasākumu ietekmei, kas tika pieņemti, lai reaģētu uz GSE radīto problēmu Apvienotajā Karalistē, nebija līdzīga precedenta. Komisija arī norādīja, ka līdz ar pasākumiem, kurus pieņēma krīzes atrisināšanai, bija arī vispārējs aizliegums attiecībā uz Lielbritānijas izcelsmes gaļu un gaļas produktiem, kas varētu iekļūt cilvēku uztura un dzīvnieku barības apritē, tā rezultātā radās samazinājums, kas vietējā gaļas patēriņā nekad iepriekš nebija novērots. Patēriņa kritums bija saistīts ar stingrajiem ierobežojumiem, ko piemēro tirgum, kas savukārt radīja situāciju, kuru varētu uzskatīt par ārkārtēju.

(45) Bez tam, runājot par neseniem GSE gadījumiem Eiropā ([11]), Komisija norādīja, ka pārdošanas apjoma vai ienākumu kritumu neuzskata par ārkārtas apstākļiem. Pārdošanas apjoma kritumu uzskata par ārkārtas apstākļu sekām, ko radījusi dažādu faktoru neparasta savienošanās. Augšminētajos gadījumos paredzētais atbalsts, lai novērstu ārkārtas situāciju 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē, tika apstiprināts valstīs, kas bija tieši skartas, kurās dažādi faktori radīja ārkārtējas dabas krīzi: ļoti nopietnās negatīvās sekas Eiropas lauksaimniecības ražotājiem, panikas izplatīšanās patērētāju vidū, aizliegums, ko piemēro daudzas trešās valstis attiecībā uz ES izcelsmes gaļas produktiem un virkne gadījumu, kurus dzīvu mājdzīvnieku audzētāji nespēj kontrolēt, faktori, kas krīzes stāvokli pasliktināja un patērētājos radīja bailes. Tas viss radīja nopietnus traucējumus tirgū, kur Eiropas ražotāji pārdod savus produktus, līdz ar to saruka viņu tirgus daļas un tādējādi samazinājās apgrozījums salīdzinājumā ar iepriekš aplēsto normālā tirgus situācijā.

(46) Būtisks faktors, kuru Komisija ņēma vērā, atzīstot, ka krīze kā ārkārtas apstākļi pastāv, bija stabilā un līdzsvarotā liellopu un teļa gaļas tirgus situācijā pirms krīzes. Tomēr, kā redzams tālāk (skatīt 52. un 55. apsvērumu) un kā paziņojušas Itālijas iestādes, (skatīt 2000. gada 28. augusta un 2000. gada 15. novembra vēstules), situācija, runājot par Itālijas mājputnu tirgu, nebija identiska, tur jau bija vērojama pārprodukcija un cenu kritums.

(47) Visos iepriekšminētajos gadījumos un jo īpaši runājot par Itālijas iestāžu minēto lietu, ārkārtas apstākļi radās attiecīgajā valstī, un to dēļ tika pieņemti dažādi ierobežojoši pasākumi, pasākumi, lai kontrolētu tirgu un piemēroti pasākumi veselības aizsardzībai, kas radīja attiecīgo produktu pārdošanas apjoma un cenu kritumu.

(48) Turklāt šiem ārkārtas apstākļiem vismaz pēc savas dabas un ietekmes uz attiecīgajiem ražotājiem ir jābūt ievērojami atšķirīgiem no parastās situācijas un apstākļiem, kādos tirgus funkcionē. Apstākļu neparedzamā daba un grūtības veikt aplēses par to varētu veicināt uzskatu par to ārkārtas dabu, bet pēc būtības tas nav pietiekami, lai paziņotu, ka situācija ir ārkārtēja 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

(49) Šajā gadījumā lēstais pārdošanas apjomu kritums neatšķiras no citiem notikumiem, kas ietekmē pieprasījumu, piemēram, eksporta tirgus slēgšana. Šādi notikumi ir vienlīdz neparedzami, tomēr tie uzskatāmi par daļu no normāla komerciāla riska, kam uzņēmumi ir pakļauti, un nekādā ziņā nav uzskatāmi par ārkārtējiem Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

(50) Itālijas iestādes uzskata, ka Itālijas ražotājiem nebija citu tirgus ceļu, jo krīze bija izpletusies tālu aiz Beļģijas robežām un mājputnu gaļas patēriņš samazinājās visā Eiropā.

(51) Tomēr Komisijas rīcībā esošā informācija liecina, ka Kopienas iekšējais mājputnu eksports 1999. gada jūnijā un augustā nemainījās un bija pat nedaudz augstāks nekā iepriekšējā gadā. Kopienas iekšējais eksporta apjoms jūnijā bija augstāks nekā vidēji 1999. gadā un nekā iepriekšējā gadā šajā mēnesī. Lai gan šāds pieaugums nav pietiekams, lai varētu absorbēt visu nepārdoto produkciju, par kuru Itālijas iestādes bija ziņojušas, tas mazināja krīzes ietekmi uz ražotājiem, ļaujot tiem pārdot daļu savas produkcijas Kopienas tirgū. Itālijas iestādes nav iesniegušas skaitliskus datus, lai pierādītu, ka Kopienas tirgū nebija pārdošanas kanālu; tās vienkārši uzstāj, ka tādēļ, ka bija krīze, arī visās pārējās Eiropas valstīs mājputnu patēriņš ir samazinājies. Tajā pašā laikā tās saka, ka dažas valstis, piemēram, Dānija, Grieķija, Spānija, Īrija, Austrija, Portugāle, Somija, Zviedrija

([11]) Cita starpā skatīt atbalsts N 113/A/2001 (2001. gada 27. jūlija Lēmums SG 01 290550), N 437/2001 (2001. gada 27. jūlija Lēmums SG 01 290526D), N 657/2001 (2001. gada 9. novembra Lēmums SG 01 292096) un NN 46/2001 (2001. gada 27. jūlija Lēmums SG 01 290558 D).

un Apvienotā Karaliste uzskatāmas par atsauces valstīm cenu salīdzināšanai (skatīt 7. apsvērumu iepriekš), jo šīs valstis krīze neskāra. Tās tad būtu varējušas nodrošināt pārdošanas kanālus vismaz daļai pāri palikušās produkcijas.

(52) Bez tam Komisijas politika attiecībā uz Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanu lauksaimniecības nozarei prasa, lai pārmērīga kompensācija par visa veida zaudējumiem tiktu izslēgta.

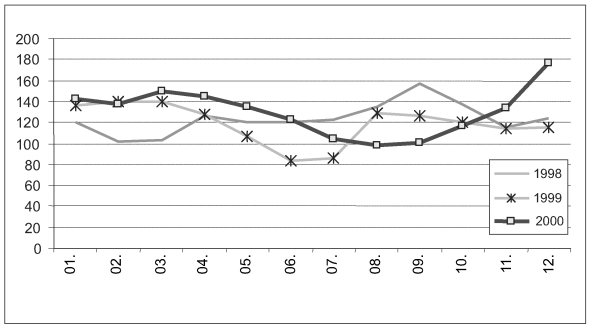
(53) Ar Itālijas iestāžu plānoto kompensācijas mehānismu atbalstītu gaļu, kas ražota un laista tirgū 1999. gada jūnijā un jūlijā; atbalsta apjoms aprēķināts, pamatojoties uz starpību starp vidējo cenu valstīs, kuras krīze neskāra, un vidējo cenu Itālijā. Itālijas iestāžuprāt, šī atšķirība bija EUR 53,966/100 kg jūnijā un EUR 46,218/100 kg jūlijā. Atbalsta apjoms ir ITL 21 150/100 kg (vai EUR 10,92/100 kg) un ITL 15 400/100 kg (vai EUR 7,95/100 kg).

(54) Šāda aprēķina metode ir problemātiska divu apsvērumu dēļ. Pirmā saistīta ar Itālijas iestāžu apgalvojumu, ka ražotājiem bijis jāsasaldē nepārdotā gaļa ([12]). Tas ļautu krīzes laikā nepārdotos mājputnu gaļas produktus pārdot vēlāk un līdz ar to zaudējumi būtu mazāki nekā tie, par kuriem ziņots šīs lietas izskatīšanas laikā. Itālijas iestādēs šo apsvērumu nekomentēja. Līdz ar to zaudējumu pārmērīgas kompensācijas risks, daļai produkcijas tiekot pārdotai vēlāk, iespējams – pat par normālu cenu –, nav izslēdzams. Turklāt Itālijas iestādes paziņoja, ka 1999. gada jūnijā tika nokautas 43 170,1 tonnas vistu, jūlijā – 47 485,9 tonnas, kopā – 90 656 tonnas (skatīt 2000. gada 15. novembra vēstuli), savukārt 1999. jūnijā pārdoti 34 700 000 kg gaļas, bet jūlijā – 30 200 000 kg, kopā tas ir 64 900 tonnas. Jūnijā tika sasaldēts 4 150,8 tonnas gaļas un jūlijā – 9 271,3 tonnas, kopā – 13 422,1 tonnas. Nav sniegta informācija par to, kas izdarīts ar daļu produkcijas, kas netika ne pārdota, ne sasaldēta, un līdz ar to – kuru varēja izmantot citādiem komerciāliem mērķiem.

(55) Itālija norāda uz vidējo cenu citās Eiropas valstīs, kuras krīze neskāra, neņemot vērā faktu, ka Itālijā cenas jau pirms 1999. gada jūnija sāka kristies un ka cenas putnu gaļai mēdz būt atšķirīgas. Zemāk tabulā redzamas cenu tendences Itālijā 1998., 1999. un 2000. gadā ([13]):

Tirgus cena pa mēnešiem: vistas,

EUR/100 kg

(56) Itālijas iestādes apgalvo, ka mājputnu gaļas sektorā jau bija pārprodukcija un tādēļ martā ražotāji pieņēma lēmumu nokaut daļu vistu ganāmpulka, kas bija paredzēts kaušanai tikai aprīlī un maijā, lai jūnijā par 4,8 % samazinātu gaļas krājumus. Itālijas iestāžuprāt, dioksīna krīzes rezultātā 10 % saražotā jūnijā netika nokauti un laisti tirgū, bet paturēti līdz jūlijam un augustam, palielinot krājumus šajos divos mēnešos. Pamatojoties uz Komisijas rīcībā esošajiem datiem, februārī, martā un aprīlī ievērojami palielinājās vistu daudzums, tādējādi radot paredzēto ražošanas pieaugumu par 5,6 % jūnijā.

(57) Datu salīdzinājums par vistu nokaušanu laikā no 1999. gada maija līdz augustam ar attiecīgajiem datiem šajā laikā iepriekšējā gadā liecina, ka 1999. maijā palielinājies nokauto vistu skaits un – līdz ar to vistu krājumi – par 9 %, 1999. gada jūnijā krājumi samazinājās par 10 % attiecībā uz 1998. gada jūnijā un 1999. gada jūlijā nokauto vistu skaits bija par gandrīz 10 % lielāks nekā 1998. gadā tajā pašā mēnesī. Šāda augšupejoša krājumu līkne turpinājās arī 1999. gada augustā (+ 6,5 %). Pieņemot, ka cenas seko krājumu svārstībām, var secināt, ka salīdzinājumā ar aprīli cenām būtu bijis jākrīt, jo jau tad pārprodukcijas dēļ tās bija zemākas nekā vidēji Eiropā. Tādējādi, salīdzinot vistu cenas Itālijā jūnijā un jūlijā ar vidējām cenām valstīs, kuras dioksīna krīze neskāra, Itālijā rastos vistu vērtības pārvērtējums.

(58) Ņemot vērā vistu cenu dažādību Itālijā un lejupejošu cenu līkni, kas bija vērojama vēl pirms dioksīna krīzes aizsākuma, nav izdarāmi lietderīgi secinājumi starp pārdošanas cenām 1999. gada jūnijā, un 1998. gada jūnija cenas, jebkurā gadījumā, neatspoguļotu pārprodukciju, kura jau ietekmēja Itālijas vistas gaļas tirgu un kuras rezultātā cenas jau sāka kristies. Itālijas iestāžu apgalvojums, ka ražotāji jau bija veikuši pasākumus, lai tirgus situāciju uzlabotu, nokaujot martā tās vistas, kas būtu kaujamas aprīlī, lai samazinātu krājumus jūnijā un jūlijā, neatbilst skaitliskajiem

([12]) Skatīt 2001. gada 23. maija vēstuli, kurā Itālijas iestādes paziņo, ka ražotāji bijuši spiesti sasaldēt 4 150,8 tonnas jūnijā, 9 271,3 tonnas jūlijā un 2 595,9 tonnas augustā.

([13]) Dati attiecas uz iekšējo mājputnu gaļas eksportu Kopienā (pēc liemeņu svara).

datiem par vistām saimniecībās un līdz ar to – arī aplēsēm par saražoto, kas liecina, ka krājumi palielinājās jūnijā un tikai nedaudz samazinājās (1,6 %) jūlijā. Visi mēģinājumi paredzēt pārdošanas cenas 1999. gada jūnijā un jūlijā (salīdzinājumā ar cenām 1998. gada jūnijā, kas reģistrētas citās Eiropas valstīs, kuras neskāra dioksīna krīze), izmantojot šādus datus, būtu riskanti.

(59) Tādēļ Komisija secina, ka, tā kā patērētāju panika pati par sevi vien nav uzskatāma par ārkārtas apstākļiem Līguma 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē un tā kā Itālijas iestāžu piedāvātā zaudējumu aprēķina metode varētu radīt pārāk augstu Itālijas mājputnu ražotājiem radušos zaudējumu aprēķinu, pasākums nav uzskatāms par saderīgu ar kopējo tirgu 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

(60) Pat ja atbalstu izskatītu Līguma 87. panta 3) punkta kontekstā, vienīgais pieņemamais secinājums ir, ka atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu. 87. panta 3. punkta a) apakšpunktu nepiemēro, jo atbalsts nav paredzēts, lai veicinātu tādu reģionu ekonomisko attīstību, kur dzīves līmenis ir ārkārtīgi zems vai kur valda liels bezdarbs.

(61) Attiecībā uz 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu atbalsts nav paredzēts tam, lai veicinātu kāda svarīga projekta īstenošanu visas Eiropas interesēs vai novērš nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā.

(62) Attiecībā uz Līguma 87. panta 3. punkta d) apakšpunktu atbalsts nav paredzēts, lai sasniegtu šajā apakšpunktā noteiktos mērķus.

(63) Attiecībā uz Līguma 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu, tā kā Itālijas iestādes pareizi paziņojušas par apskatāmo likumu saskaņā ar 88. panta 3. punkta noteikumiem, tad tā novērtēšanai piemēro noteikumus Kopienas pamatnostādnēs par valsts atbalstu lauksaimniecības nozarē ([14]) (še turpmāk – pamatnostādnes). Saskaņā ar pamatnostādņu 23.3. punktu pamatnostādnes piemēro jaunam valsts atbalstam, tai skaitā tam, par ko dalībvalstis jau ir paziņojušas, bet par ko Komisija vēl nav pieņēmusi lēmumu, sākot ar 2000. gada 1. janvāri.

(64) Atbalsts, lai kompensētu ienākumu zaudējumu, kas saistīts ar dzīvnieku slimībām, ir noteikts 11.4. punktā. Tas varētu iekļaut saprātīgu kompensāciju par peļņas zudumu, ņemot vērā grūtības, kas saistās ar ganāmpulka atjaunošanu vai pārvietošanu un karantīnu vai – ar grūtībām, kas rodas tādēļ, ka kompetentās iestādes ir noteikušas vai ieteikušas piemērot "nogaidīšanas periodu" pirms saimniecību pārvieto vai atjauno. Tādēļ obligātā dzīvnieku nokaušana pēc veselības aizsardzības/veterinārās iestādes rīkojuma saskaņā ar plānu dzīvnieku slimību profilaksei vai izskaušanai ir nepieciešams priekšnoteikums.

(65) No paziņojuma ir skaidrs, ka veselības aizsardzības/veterinārās iestādes nav izdevušas rīkojumu nokaut dzīvniekus saskaņā ar plānu dzīvnieku slimību profilaksei vai izskaušanai, jo Itālijas uzņēmumus piesārņojums ar ķīmiskām vielām neskāra. Līdz ar to pasākums, kuru izskata, neatbilst pamatnostādnēs 11.4. punktā noteiktajam.

(66) Ņemot vērā iepriekš minēto, atbalsts uzņēmumiem mājputnu gaļas sektorā nav uzskatāms par atbalstu, lai kompensētu zaudējumus, kas radušies ārkārtas apstākļu rezultātā 87. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē, vai – par atbalstu, kam var piemērot vienu no 87. panta 3. punktā noteiktajiem izņēmumiem. Līdz ar to izskatās, ka šis atbalsts ir darbības atbalsts, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu saskaņā ar 3.5. punktu pamatnostādnēs ([15]).

(67) Turklāt ar šādu atbalstu tiek pārkāpti noteikumi Padomes 1975. gada 29. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2777/75 par mājputnu gaļas tirgus kopīgo organizēšanu, jo saskaņā ar to var veikt tikai šādus pasākumus attiecībā uz tās 1. panta 1. punktā minētajiem produktiem: pasākumi, lai veicinātu labāku ražošanas organizēšanu, pārstrādi un laišanu tirgū, pasākumi kvalitātes uzlabošanai, pasākumi, lai izveidotu īstermiņa un ilgtermiņa aplēses, pamatojoties uz izmantotajiem ražošanas līdzekļiem, pasākumi, lai veicinātu tirgus cenu tendenču reģistrēšanu. Turklāt, lai ņemtu vērā visa veida ierobežojumus brīvai apritei, ko izraisītu pasākumi, lai novērstu dzīvnieku slimību izplatīšanos, var veikt ārkārtas pasākumus atbilstoši 17. pantam, lai atbalstītu jebkuru tirgu, ko ietekmē šādi ierobežojumi. Šādus pasākumus var veikt tikai tad un tikai uz tādu laiku, kad un cik ilgi tas ir patiešām nepieciešams tirgus atbalstam. Šajā gadījumā Itālijā nebija veikts neviens no šiem pasākumiem. Tādēļ secināms, ka jebkura cita veida valsts atbalstu var piešķirt tikai saskaņā ar Līguma 87.– 89. panta noteikumiem. Kā norādīts iepriekšējā apsvērumā, izskatāmais atbalsts neatbilst noteikumiem par valsts atbalstu, un tādēļ nav saderīgs ar kopējā tirgus principiem.

([14]) OV C 28 1.2.2000., 2. lpp.

([15]) Pirmās instances tiesas spriedums lietā T 459/1993 (*Siemens ITS* v-*Commission of the European Communities*) *ECR* [1995] 1675.

V. **SECINĀJUMI**

(68) Ņemot vērā iepriekš sacīto, Komisija secina, ka *AIMA* programmas ietvaros piešķirtais atbalsts mājputnu ražotājiem ir valsts atbalsts Līguma 87. panta 1. punkta izpratnē un ka tam nevar piemērot atkāpes, kas paredzētas 87. panta 2. punktā un 3. punktā.

(69) Tā kā par programmu ir paziņots saskaņā ar Līguma 88. panta 3. punktu, ar kuru nosaka, ka dalībvalstis var sniegt atbalstu tikai ar Eiropas Komisijas piekrišanu, atbalsta atgūšana nav nepieciešama,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Atbalsts, kuru Itālija plāno piešķirt valsts programmai *AIMA* atbalsts 1999. gadam, nav saderīgs ar kopējā tirgus principiem.

Itālija minēto atbalstu nedrīkst īstenot.

2. pants

Itālijai divu mēnešu laikā pēc šā lēmuma paziņošanas ir jāinformē Komisija par veiktajiem pasākumiem tā izpildē.

3. pants

Šis lēmums ir adresēts Itālijas Republikai.

Briselē, 2004. gada 19. maijā.

Komisijas vārdā –

Komisijas locekle

Franz FISCHLER